

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. София, 10.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на шестнадесети септември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. С.А
като разглежда докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20246000600079 по описа за 2024
година

по описа на Военно-апелативният съд, образувано по жалба на адв.
Венцислав О. от САК срещу присъда № 8/05.08.2024 г. по нохд № 8/2024 г. по
описа на Военен съд – Сливен и по негова частна жалба срещу определение №
33/27.08.2024 г. по същото дело и с участието на прокурор полк.Н.Н..

С обжалваната присъда № 8/05.08.2024 г. по нохд № 8/2024 г. по описа
на Военен съд – Сливен подсъдимият к. С. Х. И. от *** - В. е признат за
виновен в това, че на 06.05.2023 г., към 16.00 ч., на път № 1-9, в участък на
километър 196 (+00), по посока от гр. В. към гр. Б., при управление на МПС -
лек автомобил негова собственост, марка П., модел „***“ с рег. № ***,
нарушил правилата за движение по чл. 20 ал.2 изр.1-во алт. 2 и 5, изр. 2-ро и
по чл. 21 ал.2 вр. с ал.1 от ЗДвП, като по непредпазливост причинил средни
телесни повреди по смисъла на чл. 129 ал. 2 от НК на повече от едно лице, а
именно: на гр. л. гр. Х. Н. А. на 37 год. от гр. Б., обл. В. и на гр. л. П. З. М. на
33 год. от гр. В., поради което и на основание чл. 343, ал. 3, предл. 3, б. „а“,
предл. 2, вр. с ал. 1 от НК, вр. чл. 342 ал.1 и чл. 54 от НК

първоинстанционният съд го е осъдил на 2 (две) години „Лишаване от свобода“.

На основание чл. 343г, вр. чл. 343, ал. 3, предл. 3, б. „а“, предл. 2, вр. с ал. 1 от НК, вр. чл. 342 ал.1 и вр. чл. 37 ал.1 т. 7 от НК съдът му е наложил наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1(една)година и 6(шест)месеца от датата на отнемане на свидетелството за правоуправление на МПС.

На основание чл. 66 от НК съдът е отложил изпълнението на наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. чл. 189 ал. 3 от НПК съдът е осъдил подсъдимия да заплати направените по делото разноски за експертизи и адвокатски възнаграждения.

В жалбата срещу горепосочената присъда защитникът на подсъдимия – адв. О. от САК сочи, че присъдата е незаконосъобразна, неправилна и необоснована и иска същата да бъде отменена изцяло, като подсъдимият С. И. бъде оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 343, ал. 3, пр. 3, б. „а“, вр. с пр. 2, вр. ал. 1 от НК. Соци се, че обвинението не е доказано по безспорен и несъмнен начин в хода на съдебното следствие, а и наложеното наказание е явно несправедливо и завишено, с оглед чистото съдебно минало, добрите характеристични данни и липсата на нарушения на правилата за движение по пътищата от подсъдимия.

С отделна частна жалба защитникът на подсъдимия иска да се отмени определение № 33/27.08.2024 г., с което допълнително са присъдени за заплащане от подсъдимия на разноски от 2000 лева за възнаграждение на повереник в досъдебното производство, тъй като в хода на съдебното следствие не е направено подобно искане от страна на пострадалия П. М. тези разноски да бъдат заплатени.

Срещу жалбата срещу присъдата са подадени възражение и допълнение към него от повереника на частния обвинител Х. А. – адв. Й. А. от АК – В.. В същите се сочи, че първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна и следва да бъде потвърдена, като подробно се излагат аргументи за това.

Срещу частната жалба на адв. О. срещу определението от 27.08.2024 г. е постъпил отговор на същата от адв. В. Д. от АК - Х. (повереник на частния обвинител П. М.). Иска се определението да бъде потвърдено, а частната жалба да бъде оставена без уважение.

В съдебно заседание представителят на прокуратурата счита, че обжалваната присъда е законосъобразна, обоснована и справедлива. Твърди се, че тезата на защитата, че деянието на подсъдимия не е доказано по безспорен и несъмнен начин е очевидно несъстоятелна. Според прокурора доказани са и изпълнителното деяние, и вредните последици и причинно-следствената връзка между тях. Иска се потвърждаване на първоинстанционната присъда.

В съдебно заседание повереникът на частния обвинител П. М. – адв. В. Д. от АК – Х. сочи, че и на съдебното следствие на първата инстанция, така и на въззивната такава е изяснен механизма на произшествието, случил се на 06.05.2023 г. Механизмът на причиняване на телесните увреждания на доверителя му М. били абсолютно доказани и не подлежат на какъвто и да е коментар. Подробно се изтъква, че по време на целия процес и пред първата инстанция и пред настоящата не е видял съжаление и разкаяние у подсъдимия. Затова се иска потвърждаване присъдата на първоинстанционния съд.

В последното съдебно заседание частният обвинител Х. А. и защитниците му (редовно призовани) не се явяват, но е постъпила молба от адв. Й. А. от АК – В., с която е изразено становище делото да се гледа по същество и да се потвърди присъдата на първоинстанционния съд, като се присъдят разноските и адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия адв. Венцислав О. от САК заявява, че неговият подзащитен е допуснал административно нарушение затова, че навлязъл с управлявания от него автомобил в лентата за насрещно движение. Всичко друго в обвинителния акт, за което е признат за виновен с първоинстанционния съдебен акт се оспорва от защитата. Изтъква се, че на база заключенията на двете съдебно-медицински експертизи категорично е установено, че травмите от ПТП (пътно-транспортното произшествие), причинени на частния обвинител Х. А. са леки телесни увреждания и няма причинена средна телесна повреда. Оспорва се заключението на авто-техническата експертиза, като се твърди, че са налице

две ПТП-та, първото между лекия автомобил П. на подсъдимия и мотоциклета ***, управляван от Х. А. и второто между двамата мотоциклетисти. Приема се от защитата, че второто ПТП между моторите на А. и М. е могло да бъде избегнато, ако П. М. е спазвал съответната дистанция по отношение на мотоциклета на А. и ударът би бил предотвратим между тях двамата. Поради това основното искане е подсъдимият да бъде оправдан по всички повдигнати обвинения, тъй като той не може да носи отговорност за причинените телесни увреждания на частния обвинител П. М.. Алтернативно се иска, ако съдът приеме подсъдимият за виновен, да приложи разпоредбата на чл. 78а от НК, доколкото не е налице квалифициращия признак за причинени телесни увреждания на повече от едно лице, а само средна телесна повреда на М.. Изтъкват се съображения в тази насока.

В съдебно заседание подсъдимият се присъединява към казаното от своя защитник и дава кратки обяснения, че е обезопасил пътя (макар други да са извикали линейка). Същият сочи, че е бил шокиран от ПТП, но е положил усилия да избегне същото, като се е опитал на спре автомобила. Не е искал да стане ПТП-то. Иска оправдателна присъда, а алтернативно да бъде административно глобен.

Военно-апелативният съд, като прецени всички събрани по досъдебното производство и пред първоинстанционния съд доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, установи следното:

Жалбата срещу присъдата и отделната частна жалба срещу определението на Военен съд - Сливен са подадени в срок от легитимно лице (подсъдимият чрез своя защитник) и са процесуално допустими.

Първоинстанционния съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият к. С. Х. И. постъпил на военна служба на 06.08.2021 г., като к. в *** - В. в специалност „***“, специализация „***“. Притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство № ***, валидно до 22.06.2030 г., издадено от МВР - Б., с придобити категории „М“ и „В“. Като водач на МПС, същият имал съставен един Акт за установяване на административно нарушение от 04.01.2021 г., за извършено нарушение на чл.

25, ал. 1 от Закона за движението по пътищата и два фиша за нарушение на чл. 6, т. 1 и чл. 98, ал. 1 т. 1 от ЗДвП. По време на обучението си, к. С. И. се справял добре със служебните си задължения. Имал добра строева култура и добро държание в и извън строя. Същият бил дисциплиниран и изпълнявал поставените му задачи в срок. По характер бил общителен, добронамерен и съобразителен. Проявявал инициативност, когато било необходимо. Успешно се вписвал в общоприетите норми на колектива. Няма налагани дисциплинарни наказания и не е бил поощряван. По народност българин, с българско гражданство, със средно образование, неженен, неосъждан. Подсъдимият не е бил освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а от НК.

к. С. И. за времето от 17.30 ч. на 05.05.2023 г. до 06.30 ч. на 07.05.2023 г., имал разрешен отпуск и можел да напуска района на ***

„****“. На 06.05.2023 г. след обяд подсъдимият И., заедно с к. В. М., к. Ц.а Г. и к. Е.Д., всички от военноморското училище, след участие в тържество по повод деня на Българската армия в гр. В., тръгнали за гр. П. с лек автомобил марка П., модел „****“ с рег. № ***, собственост на И.. Автомобилът бил управляван, от подсъдимия к. С. И.. На предната седалка отдясно на водача седял свидетеля М., на задната седалка зад него била св. Д., а зад шофьора седяла св. Г..

По същото време в насрещното пътно платно в обратна посока от гр. Б. към гр. В. се движела колона от четирима мотоциклетисти, първият от които бил гр. л. М.К.Р. от с. Ш., обл. В., управляващ мотоциклет марка ***, с рег. № ***. След него, на разстояние около 500 м., се движел мотоциклет марка „****“ модел „****“ с рег. № *** с водач гр. л. Х. Н. А. от гр. Б., обл. В.. На около 10 м. след него и около половин метър от десния за него ръб на пътното платно се движел мотоциклет марка ***, модел „****“ с рег. № ***, управляван от гр. л. П. З. М. от с. Близници, обл. В.. На известно разстояние след тях се движел мотоциклет марка „****“, модел „****“, с рег. ***, управляван от капитан З.П.Б. от гр. В., военнослужещ в *** - В.. Подсъдимият И. управлявал лекия автомобил П., като към 16.00 ч. в участъка на км. 196 +00 навлязъл в острия десен завой с изключена от скоростния лост предавка по инерция, със скорост 61 км/ч и автомобилът започнал да поднася в посока наляво към лентата за насрещно движение. Водачът И. видял насрещно движещите се в колона един след друг мотоциклетисти и натиснал педала на спирачката, но въпреки това автомобилът навлязъл в лентата за насрещно движение. Когато скоростта на автомобила била намалена до 29,3 км., П. -то навлязло в частта на лявата пътна лента на разстояние 2 метра в ляво от непрекъснатата осова линия, разделяща двете ленти за движение, след което последвал удар в движещия се по нея със скорост 38 км/ч мотоциклет марка *** модел „****“ с рег. № ***, управляван от гр. л. Х. А.. Вследствие на удара, мотоциклетът заедно с мотоциклетиста бил изхвърлен в посока напред и нагоре. Мотористът се приплъзнал по тавана на автомобила и паднал на пътната настилка, след мястото на удара. Мотоциклетът в началната си фаза на ротацията от своя страна по хоризонталната си ос ударил предната капла на движещия се зад него мотоциклет марка ***, модел „****“ с рег. № ***, управляван от гр. л. П. М.. В резултат на втория удар мотоциклетът „****“ паднал върху горната част на

страничната мантиanela, а водачът му паднал на пътното платно, зад автомобил П.. Към момента на пътнo-транспортното произшествие, пътният участък бил с добра видимост, слънчево време и суха асфалтова настилка на пътното платно. Участъкът от пътя, по който се движел подсъдимият И. непосредствено преди произшествието, бил сигнализиран с пътен знак № В26 (забраняващ движението на МПС със скорост над 20 км/ч.). Първи на пътнo-транспортното произшествие пристигнали гр. л. Г.Х.А. и гр. л. Г.С.С., които пътували в лек автомобил марка „****“ в посока за гр. В.. Свидетелката С. подала сигнал на единния номер за спешни повиквания 112 за възникналото ПТП. Непосредствено след тях на мястото на произшествието спрял и свидетелят к- н З.Б., който отишъл при пострадалите Х. А. и П. М., които били до мантиanelата на пътното платно и били контактни. Свидетелите А. и Б. предприели действия за обезопасяване на района на пътното платно, където станало произшествието. Малко след това на място пристигнал автомобил на Спешна помощ, а след него и полицейски екип на РУ-Н.. Пострадалите били откарани в Център за спешна медицинска помощ – Б.. Разследващ полицай от РУ – Н. извършил оглед на местопроизшествието.

Видно от заключението на вещото лице, по назначената съдебно-медицинска експертиза № 287/2023 г., което се поддържа и в съдебно заседание, пострадалият гр. л. Х. А. е получил счупване на главичката на втора предстъпална кост на ляво стъпало, което е довело до трайно затруднение на движението на ляв долен крайник за срок от около два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес. Посочено е ,че описаните травматични увреждания са получени по време и начин, както се съобщава от действието на или върху твърди тъпи и/или тъпо ръбести предмети, каквито могат да са външните части на автомобила, и мотора с последващо падане на неравен терен. Тези телесни увреждания са обусловили наличие на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129 ал. 2 от НК.

От заключение на вещото лице, по назначената съдебно-медицинска експертиза № 288/2023 г., което се поддържа в съдебно заседание, се установява, че пострадалият гр. л. П. М. е получил предна сублуксация на дясна тибията /предно непълно разместване на десния пищял/, заедно с разкъсване на влакната на илиотибиалния банд и разтежение на сухожилието на m.popliteus, разкъсване на предна дясна кръстна връзка и пълно разкъсване на десния латерален колатерален лигамент, което е довело до трайно затруднение движението на долен десен крайник за срок от 2-3 месеца при обичаен ход на оздравителния процес. Посочено е, че описаните увреждания отговарят да са получени по време и начин, както се съобщава, при завъртане на бедрото при фиксирана подбедрица, при падане от мотоциклет. Тези телесни увреждания са обусловили наличие на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК.

Видно от заключението по назначената съдебна автотехническа и оценъчна експертиза, което се поддържа в съдебно заседание, причината за възникване на пътнo-транспортното произшествие е виновното поведение на водача на лекия автомобил марка П. - подсъдимия к. С. И., който е нарушил правилата за движението по пътищата, като е управлявал автомобила със скорост 61 км/ч, в участък при ограничение на скоростта на движение до 20 км/ч, въведена от пътен знак- В26/забраняващ движение МПС със скорост над 20 км/ч/. Експертът е посочил, че превишената скорост в комбинация с хоризонтална крива - остър десен завоя с радиус на кривината - 26 м. е била причина гумите на автомобила да загубят сцепление с пътната настилка, което е довело до страничното му поднасяне с навлизане в насрещната лента за движение. Именно при навлизането на автомобила в насрещното движение е

последвал удара с движещият се в своята лента за движение мотоциклет *** №, с рег. № ***, управляван от пострадалия Х. А., като непосредствено след това е и удара на задната гума на *** в предната капла на движещият се зад него мотоциклет марка ***, с рег. № ***, управляван от пострадалия П. М.. От експертното заключение, се установява, че при така създадите се обстоятелства, водачите на мотоциклетите не са имали техническа възможност да предотвратят удара чрез спиране, въпреки че са управлявали мотоциклетите със съобразена за участъка скорост. Заключение на вещото лице е, че подсъдимият е имал техническа възможност, след изминато разстояние от 23 м. от знака, въвеждащо ограничение на скоростта му, да намали скоростта на автомобила от 61 на 20 км/ч и по този начин да предотврати пътнотранспортното произшествие.

При тази фактическа обстановка първоинстанционния съд е приел, че с деянието си к. С. Х. И., от обективна и от субективна страна е осъществил състава на престъпление по чл. 343, ал. 3, предл. 3, б. „а“, предл. 2, вр. с ал. 1 от НК, вр. с чл. 342 ал.1 от НК, тъй като на 06.05.2023 г., към 16.00 ч., на път № 1-9, в участък на километър 196 (+00), по посока от гр. В. към гр. Б., при управление на МПС – собствения си лек автомобил марка П., модел „****“ с рег. № ***, нарушил правилата за движение, посочени в Закона за движението по пътищата, а именно: по чл. 20 ал.2, изр. 1-во, алт. втора и пета *„Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движение да се съобразяват с релефа на местността; с характера и интензивността на движението“*, изр. 2-ро: *„Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“* и по чл. 21 ал. 2, вр. с ал. 1 от ЗДвП: *„При избиране на скоростта на движение водачите на пътнотранспортно средство е забранено да превишават стойността на скоростта, сигнализирана с пътен знак“*, като се движел с превишена скорост от 60,9 км/ч. в участък от пътя, сигнализиран с пътен знак № В26 /“забраняващ движението на МПС със скорост над 20 км/ч./, не се е съобразил с релефа на местността и с характера и интензивността на движението и при спускане навлязъл в остър десен завой, като управлявания от него автомобил е започнал да поднася в посока лентата за насрещно движение, не контролирал непрекъснато превозното средство, което управлявал и не спрял, когато е възникнала опасност за движението му, в резултат на което допуснал пътнотранспортно произшествие, като ударил насрещно движещия се в лентата си за движение мотоциклет марка „****“, модел „****“ с рег. № ***, управляван от собственика гр. л. Х. Н. А. и го изхвърлил в посока напред и нагоре, който в началната фаза на ротацията си по хоризонталната си ос ударил предната капла на движещия се на 10 м. след

него мотоциклет марка ***, модел „***“ с рег. № ***, управляван от собственика гр. л. П. З. М., в резултат на което мотоциклетът *** паднал, върху горната част на страничната мантинела и по непредпазливост причинил средни телесни повреди по смисъла на чл. 129 ал. 2 от НК на повече от едно лице, а именно: на гр. л. гр. Х. Н. А. на 37 год. от гр. Б., обл. В. - водач на мотоциклет марка „***“ модел „***“ с рег. № *** - средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на главичката на втора предстъпална кост на ляво стъпало, което е довело до трайно затруднение на движението на ляв долен крайник за срок от около два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес и на гр. л. П. З. М. на 33 год. от гр. В., водач на мотоциклет марка ***, модел „***“ с рег. № *** - средна телесна повреда, изразяваща се в предна сублуксация на дясна тибията /предно непълно разместване на десния пищял/, заедно с разкъсване на влакната на илиотибиалния банд и разтежение на сухожилието на m.popliteus, разкъсване на предна дясна кръстна връзка и пълно разкъсване на десния латерален колатерален лигамент, което е довело до трайно затруднение на движението на десен долен крайник за срок от 7-8 месеца при обичаен ход на оздравителния процес.

Първоинстанционният съд е приел, че гореизложената фактическа обстановка и правна квалификация се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на свидетелите, депозирани в съдебно заседание, приобщените към доказателствения материал по делото показания на свидетелката Д. от досъдебното производство, заключенията по назначените съдебно медицински експертизи, заключението по назначената автотехническа и оценителна експертиза и приложената мащабна скица, приложенията по делото протоколи за оглед на местопроизшествие и приложения фотоалбум, протокол за оглед на веществени доказателства и приложения фотоалбум, медицинска документация, декларация за семейно, материално положение и имотно състояние, характеристика, справка за съдимост и други документи.

Военно-апелативният съд приема изцяло фактическата обстановка относно механизма на ПТП-то с изключение на частта относно причинените телесни увреждания на двамата мотористи Х. А. и П. М..

Доколкото двете съдебно-медицински експертизи от досъдебното производство (на чиито заключения първоинстанционният съд се е позовал, за да обоснове телесните увреждания от ПТП на А. и М.) са изготвени от експерта д-р С.и Ш. на база изключително оскъдни медицински документи, представени от самите пострадали, въззивната инстанция възобнови съдебното следствие и събра цялата медицинска документация и образни

изследвания от всички лечебни заведения, в които са се лекували пострадалите от ПТП частни обвинители: УМБАЛ – Б., МБАЛ „****“ - В., Клиника „****“ – В., Медицински комплекс „****“ – В. и УМБАЛ „****“ – В., като те са приети по делото като писмени доказателства, подробно посочени в протоколите от съдебни заседания от 25.03.2025 г. и 24.06.2025 г. На база на събраните материали бяха назначени две тройни съдебно-медицински експертизи (основна и допълнителна), с участието на д-р Ц. Г. – съдебна медицина – *** – С., доц. д-р Л. П. – рентгенолог и образна диагностика и д-р И. С. – ортопед-травматолог във *** – С., които да дадат заключение за телесните увреждания, причинени от ПТП на А. и М.. Видно от заключенията на тези експертизи: СМЕ № П-85/2025 г. (л. 233-263 от внохд) и СМЕ № П-124/2025 г. (л. 408-427) е, че на частния обвинител Х. А. са причинени единствено леки телесни увреждания: контузия с оток и кръвонасядане по задната повърхност на левия лакът и лявата предмишница по цялото ѝ протежение; три дълбоки ожулвания в областта на ляво коляно и данни за травматичен оток на лява коленна става; травматични отоци по предностраничните повърхности на левият глезен и гърба на лявото стъпало с ограничени болезнени движения на лява глезенна става. Тези травми водят до болки и страдания и се отнасят към критериите на медико-биологичния признак **ВРЕМЕННО РАЗСТРОЙСТВО НА ЗДРАВЕТО НЕОПАСНО ЗА живота** по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК. Изрично експертите заявяват, че не са установени данни за наличие на счупване на кости на ляво ходило и не приемат, че от инцидента на пострадалия А. е причинено такова увреждане със счупване на кост на ляво ходило, т.е. не е налице причинена средната телесна повреда, която се претендира с повдигнатото обвинение.

По отношение на частния обвинител П. М. експертите сочат, че на същия са причинени от ПТП-то две средни телесни повреди, а именно: предно непълно изкълчване на голям пищял с костно-мозъчен оток в дорзолатералните отдели на тибиялното плато и периферните участъци на медиалния бедрен кондил и малка зона на едем в периферните участъци на латералния бедрен кондил, руптура на предната кръстна връзка, пълна руптура с ретракция краниално на латералния колатерален лигамент, руптура на влакната на илиотибиалния банд с краниална ретракция, разтежение на сухожилието на m.popliteus. Тези травми се отнасят към критериите на медико-биологичния признак **ТРАЙНО ЗАТРУДНЯВАНЕ ДВИЖЕНИЕТО НА**

ДЕСНИЯ ДОЛЕН КРАЙНИК по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК. Отделно на този пострадал е причинена още една средна телесна повреда, изразяваща се в хронична нестабилност и контрактура на дясна коленна става. Доколкото тези усложнения са с постоянен характер, те причиняват и се отнасят към критериите на медико-биологичния признак ПОСТОЯННО РАЗСТРОЙСТВО НА ЗДРАВЕТО НЕОПАСНО ЗА живота по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК.

Въззивната инстанция изцяло кредитира заключенията на двете тройни съдебно-медицински експертизи, доколкото същите са изготвени от доказани медицински специалисти в своята област на база цялата медицинска документация от лечението на двамата пострадали и съобрази, че обвинението срещу подсъдимия не включва горепосочените леки телесни увреждания, причинени на частния обвинител Х. А., а така също и втората средна телесна повреда на частния обвинител П. М. (постоянното разстройство на здравето неопасно за живота). Както бе посочено, двете тройни съдебно-медицински експертизи, представени пред въззивния съд, са категорични, че на Х. А. не е причинена средна телесна повреда, като това подробно е аргументирано и въззивният съд приема изцяло това заключение.

С оглед на това, налична като обвинение остава само средната телесна повреда, причинена на П. М., за която е повдигнато обвинение и изразяваща се в трайно затрудняване движението на десния долен крайник, подробно посочена по-горе. Леките телесни увреждания на А. и втората средна телесна повреда на М. (постоянно разстройство на здравето неопасно за живота) въззивният съд няма да ги коментира, доколкото такива обвинения за причиняването им липсват спрямо подсъдимия И..

Безспорно е навлизането на автомобила П. на подсъдимия в насрещното пътно платно, където са се движили двамата частни обвинители с мотоциклетите си. Това не се оспорва от самия подсъдим и защитата му и правилно първоинстанционния съд е дал вяра в тази насока и на свидетелите В. М., който сочи в разпита си (л. 128-гръб, нохд № 8/2024 г. на Военен съд – Сливен) този факт и че вторият мотор се блъснал в другия мотор; свидетелката Ц.а Г., която сочи в разпита си (л. 129-130 от нохд № 8/2024 г. на Военен съд – Сливен), че третият моторист се е блъснал в мотора пред него – „... заби се в мотора, който ние ударихме...“. Под думите „третият моторист“ тази свидетелка има предвид П. М., тъй като първият моторист М.Р. се е

разминал с лекия автомобил П. безконфликтно. В тази насока са и прочетените показания от досъдебното производство на свидетелката Е.Д..

Въззивният съд изцяло кредитира заключението на авто-техническата експертиза от досъдебното производство (том 1, л. 105-123) и разпита на авто-експерта инж. П. С. пред въззивния съд за механизма на пътно-транспортното произшествие. Категорично е посочено, че въпреки ограничението на скоростта с пътен знак № В26, забраняващ движението на МПС със скорост над 20 км/час, скоростта на движение на лекия автомобил П. № ***, управляван от подсъдимия к. С. И. е била 60,9 км/час на завоя, който взима, движейки се от гр. В. към гр. Б. в участъка на километър 196. Поради високата скорост подсъдимият не е могъл да вземе този завой и автомобилът е преминал в насрещното платно, където един след друг се движели мотористите Х. А. и П. М.. Първо е последвал удар на автомобила на подсъдимия с Х. А., управляващ мотоциклет *** № *** и веднага след това П. М., със своя мотоциклет марка *** № ***, се удря в мотора на Х. А.. Изрично е посочено в експертизата, че причината за ПТП-то е навлизането в лентата за насрещно движение на лекия автомобил П. поради високата му скорост на движение – почти 61 км/час. При такава скорост гумите на автомобила губят сцепление с пътната настилка и се предизвиква странично поднасяне. Експертът е категоричен, че водачите на двата мотора А. и М. не са имали техническа възможност да предотвратят удара. Подсъдимият не е задействал своевременно спирачките, а е имал такава възможност и ако това е било сторено, е щял да навлезе в десния завой със скорост 20 км/час. Опасните зони на участващите в ПТП превозни средства са били за лекия автомобил П. 45,8 метра, а за мотоциклетистите 19,8 метра и за двамата при скорост на движение 38 км/час и за двамата. При настъпване на опасността за движение мотоциклетът *** се е намирал на 5,2 метра от удара с П.то, т.е. като се има предвид, че опасната му зона е 19,8 метра, ударът за него е непредотвратим. Ударът за водача на мотоциклет *** също е непредотвратим, доколкото същият се е движел 10 метра след мотора на А. (или общо 15,2 метра от мястото на удара между лекия автомобил П. и мотоциклет ***). Следва да се посочи, че тази дистанция между тях намалява, тъй като лекия автомобил на подсъдимия и ***-то на М. се движат един срещу друг, а не само единия да приближава другия. При опасна зона и за този мотоциклет от 19,8 метра е ясно, че ударът е непредотвратим за П. М., макар същият да се е ударил не в

лека автомобил, а в мотоциклета на А. ***, който вече е бил ударен от автомобила на подсъдимия. Авто-експертът е изготвил скица на ПТП-то към своята експертиза – л. 123, том 1 от досъдебното производство, която напълно изяснява случилото се на 06.05.2023 г.

Въззивният съд не приема аргументите на защитника на подсъдимия, че се касае за две отделни пътни-транспортни произшествия (едното между лекия автомобил П. и мотоциклета ***, а другото между мотоциклета *** и мотоциклета ***). Пътно-транспортното произшествие е едно със съответно удари между превозните средства на тримата участници в движението, станали почти мигновено. Следва да се отбележи, че ако подсъдимият не е навлязъл в насрещното платно, е нямало да настъпи удар и между мотоциклета ***, управляван от М. и мотоциклета ***, управляван от А.. Поради това въззивната инстанция не приема доводите на защитника на подсъдимия, че виновен за втория удар е водачът на мотоциклет ***, който не е спазвал дистанция.

Ето защо вина за настъпилото ПТП изцяло носи подсъдимият к. И., който е нарушил, управлявайки своя автомобил, правилата за движение, посочени подробно по-горе в мотивите на първоинстанционния съд – чл. 20, ал. 2, изр.1-во, алт. 2 и 5, изр. 2-ро и по чл. 21, ал. 2, вр. с ал.1 от ЗДвП. Безспорно ПТП-то е по вина на водача на лекия автомобил подсъдимия И., а телесните увреждания на двамата пострадали са причинени по непредпазлИ.ст.

С оглед изложеното до тук въззивната инстанция счита, че присъда № 8/05.08.2024 г. по описа на Военен съд - Сливен следва да бъде изменена, като подсъдимия к. С. Х. И. от *** - В. следва да бъде признат за виновен в това, че на 06.05.2023 г., към 16.00 ч., на път № 1-9, в участък на километър 196 (+00), по посока от гр. В. към гр. Б., при управление на МПС - лек автомобил негова собственост, марка П., модел „***“ с рег. № ***, нарушил правилата за движение по чл. 20, ал. 2, изр.1-во, алт. 2 и 5, изр. 2-ро и по чл. 21, ал. 2, вр. с ал.1 от ЗДвП, като по непредпазлИ.ст причинил средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК, а именно на гр. л. П. З. М. – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2 от НК, вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, като същият следва да бъде признат за невинен да е извършил деянието чрез причиняване на телесна повреда на повече от едно лице, а именно да е причинил средна

телесна повреда на Х. Н. А. и съответно оправдан по обвинението в тази му част.

При тази нова квалификация са налице основанията за прилагане на разпоредбата на чл. 78а от НК спрямо подсъдимия за освобождаване от наказателна отговорност, доколкото за престъплението по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода до три години или пробация за средна телесна повреда, деецът не е осъждан за престъпление от общ характер и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК и причинените от престъплението имуществени вреди са покрити от застраховката „Гражданска отговорност“. С оглед на това въззивната инстанция счита, че следва да бъде наложено административно наказание глоба в размер на 3000 (три хиляди) лева (среден размер от предвиденото в закона), като взе предвид отличните характеристични данни на подсъдимия и липсата на дисциплинарни наказания, а същевременно отчете високата степен на обществена опасност на подобен род деяния и предходните наказания на подсъдимия за нарушения на ЗДвП.

С оглед прилагането на разпоредбата на чл. 78а от НК спрямо подсъдимия, първоинстанционната присъда следва да бъде изменена и относно основаниято за налагане на подсъдимия на наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца, като същото следва да бъде наложено на основание чл. 78а, ал. 4, вр. чл. 343г, вр. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК. Не се налага промяна на размера на определеното от първоинстанционния съд лишаване от правоуправление, тъй като същото е справедливо и адекватно по размер с оглед извършеното от подсъдимия.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият следва да бъде осъден да заплати направените пред въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски за експертизи общо в размер на 5655 (пет хиляди шестотин петдесет и пет) лева по сметка на Военноапелативния съд.

С оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият следва да бъде осъден да заплати на частния обвинител П. З. М. направените деловодни разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция в размер на 2800 (две хиляди и осемстотин) лева, тъй като същият е признат за виновен, че е причинил средна телесна повреда на М..

От друга страна присъдата в частта за присъдените разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева на частния обвинител Х. Н. А. следва да бъде отменена, доколкото на същия не е причинена твърдяната в обвинението средна телесна повреда, доводи за което бяха изложени по-горе в мотивите.

Първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена в останалата ѝ част относно произнасянето за останалите разноси които са присъдени в полза на РУ Н.,ОД -МВР гр.Б. и ВС Сливен.

Определение № 33/27.08.2024 г. по нохд № 8/2024 г. на Военен съд – Сливен, с което са присъдени 2000 лева разноси за възнаграждение на повереник в досъдебното производство, които подсъдимият следва да заплати на П. З. М. следва да бъде потвърдено, доколкото такива разноси са направени, видно от представеното пълномощно – том 2, л. 93 от досъдебното производство. А след като подсъдимият е признат за виновен на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, той следва да заплати и тези разноси, направени от частния обвинител М..

РЕШИ:

На основание чл. 337, ал. 1, т. 2 и т. 4 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ присъда № 8/05.08.2024 г. по нохд № 8/2024 г. по описа на Военен съд – Сливен, като ПРИЗНАВА подсъдимия к. С. Х. И. от *** - В. за ВИНОВЕН в това, че на 06.05.2023 г., към 16.00 ч., на път № 1-9, в участък на километър 196 (+00), по посока от гр. В. към гр. Б., при управление на МПС - лек автомобил негова собственост, марка П., модел „***“ с рег. № ***, нарушил правилата за движение по чл. 20, ал. 2, изр.1-во, алт. 2 и 5, изр. 2-ро и по чл. 21, ал. 2, вр. с ал.1 от ЗДвП, като по непредпазливост причинил средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК, а именно на гр. л. П. З. М., поради което и на основание чл. 343, ал. 1, б. „б“, предл. 2 от НК, вр. чл. 342,

ал.1 и чл. 54 от НК и на основание чл. 78а от НК ГО ОСВОБОЖДАВА от наказателна отговорност и му НАЛАГА административно наказание „ГЛОБА“ в размер на 3000 (три хиляди) лева, като

ПРИЗНАВА подсъдимия за НЕВИНЕН да е извършил деянието чрез причиняване на телесна повреда на повече от едно лице, а именно да е причинил средна телесна повреда на гр. лице Х. Н. А. и го ОПРАВДАВА по обвинението в тази му част.

ИЗМЕНЯ първоинстанционната присъда относно основаниято за налагане на подсъдимия на наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца, като ГО НАЛАГА на основание чл. 78а, ал. 4, вр. с чл. 343г, вр. чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия да заплати направените пред въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски за експертизи общо в размер на 5655 (пет хиляди шестотин петдесет и пет) лева по сметка на Военноапелативен съд гр.София.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК ОСЪЖДА подсъдимия да заплати на частния обвинител П. З. М. направените деловодни разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция в размер на 2800 (две хиляди и осемстотин) лева.

ОТМЕНЯ присъдата в частта за присъдените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева на частния обвинител Х. Н. А..

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част относно произнасянето за останалите разноски.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 33/27.08.2024 г. по нохд № 8/2024 г. на Военен съд – Сливен.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

